

Prædiken ved gudstjeneste med bøn for forfulgte kristne

Zions kirken, Esbjerg, - søndag den 22. februar 2015, kl. 16.30

Jesus møder en samaritansk kvinde ved brønden i Samaria. De to er fremmede for hinanden. De hører til hvert sit folk. Men Jesus formår med sin henvendelse og bøn til hende om noget at drikke at få brudt den tavshed, som ellers findes mellem jøde og samaritaner.

Jesus beder hende: "Giv mig noget at drikke!". Med Jesu ganske enkle og lige-fremme henvendelse og bøn bryder han her den mur af tavshed, skepsis og mistillid ned, som hersker mellem deres to folk. Med få og enkle ord rækker han hånden ud til fællesskab, til forsoning og fred.

Evangeliets ord er således et glædeligt budskab for al verden. Et ord med stadig kraft og styrke.

I

For snart mange år siden læste jeg Ivo Andric' roman *Broen over Drina*. Det er en roman, som fortæller om Balkans historie og om de forskellige befolkningsgrupper, som har levet og lever der. Andric fortæller om de skiftende magtforhold, om såvel tider med krige og ufred som om tider, hvor der blev bygget og hvor der fandtes stunder med fred.

Især én scene i romanen er blevet stående i min erindring. Det er Andric' skildring af, hvad der skete, når vandet i floden Drina steg og truede livet i byen Visjegrad.

I *Broen over Drina* fortæller Andric, hvordan der i byen Visjegrad boede såvel jøder, muslimer som kristne. De forskellige trosretninger havde til dagligt ikke megen omgang med hinanden. I det osmanniske rige havde de store trossamfund deres egen forvaltning, som vedrørte økonomi og lovgivning. Man levede således stort set hvert sit liv i det store imperium. Men med årtiers mellemrum kunne der så ske noget, som pludselig for en stund, bragte alle byens borgere sammen. Det var når de to floder, Drina og Rzav, som gennemløber byen, gik over deres bredder og oversvømmede store dele af byen. Så fandt de forskellige befolkningsgrupper sammen.

Andric fortæller, hvordan indbyggerne så stred sig gennem byen i den stormfulde nat, hvor regnen piskede ned. De forsøgte at redde, hvad reddes kunne, inden garderne ville blive helt oversvømmet. Folk vadede i vand til knæene, og de bar deres forskræmte børn på ryggen. De søgte ud af byens midte og op af bjergskråninger-

ne til landsbyerne der. Der havde beboerne allerede tændt lyset og åbnet deres hjem, deres udhuse og stalde for alle, der, der var på flugt fra vandmasserne. Efter at kvinder og børn var blevet bragt i sikkerhed, samledes de mest ansete mænd i byen i et stort værelse og drøftede de videre fælles tiltag. Det svælg der i dagligdagen var imellem dem, imellem de forskellige trosretninger i byen, den mistillid, den skepsis og mistænksomhed, som de i dagligdagen kunne nære overfor hinanden, og som gjorde, at man holdt sig for sig selv, var denne ene nat på grund af elementernes rasen ophævet. Det var, skriver Andric, som om man denne nat "dannede ligesom en ny form for eksistens, der, selv om den var opstået af virkeligheden, dog var uvirkelig, for den havde ikke været der i går og ville ikke være der i morgen, den var blot som en ø for en kort tid dukket op af tidens hav". Det uvirkelige i denne nat var, at man på tværs af de daglige skel kunne finde sammen. Det virkelige var, at det fandt sted, og at årsagen var den konkrete begivenhed, oversvømmelsen, som truede deres fælles by. De var alle fælles om, at deres hidtidige livsverden var truet af blive dækket til af flodens vand.

II

Netop i svære tider finder folk ofte sammen. Eller rettere udefra kommende trusler og mørke kan pludselig få skel til at falde og binde folk med vidt forskellige baggrund og af vidt forskellig observans sammen.

Sådan også her i Danmark den sidste uge. Her rykker vi sammen, når terror rammer vores land, sådan som skete i København forrige weekend med to døde og flere sårede til følge.

Og på samme måde også her i dag, hvor vi er samlet til gudstjeneste med bøn for forfulgte kristne i verden. Vi rykker sammen, fordi vi ikke kan være upåvirkede af de forfølgelser, som finder sted rundt om i verden af minoriteter og anderledes troende.

At de kristne i Mellemøsten blandt andre religiøse minoriteter har det svært i Mellemøsten i disse år, vidner medierne dagligt om. Islamisk Stats offentliggørelse af en video sidste weekend, hvor de viser deres bestialske henrettelse af en gruppe koptiske kristne på en libysk strand er desværre blot ét vidnesbyrd herom, blandt mange.

Det er vigtigt at have øje for hinanden, og det gælder ikke kun indenfor vores egen lokale menighed. Det er vigtigt, at vi i Den danske Folkekirke også har øje for, at vi er del af en større og universel kirke, hvor forholdene for kristne rundt om i verden er meget forskellige og mange steder meget vanskelige, og hvor den kristne mødes af stor mistillid og direkte af trusler, vold og forfølgelse.

Vi vil således i dag her i kirken bede for alle forfulgte rundt om i verden. Men det er samtidigt vigtigt at holde hinanden fast på, at vi her i kirken ikke beder ud af frygt.

Dybest set er der ikke frygten, som samler os her i dag, hverken frygten for vandets stige, alverdens katastrofer, terror, vold og menneskelig ondskab. Det er evangeliet, som samler os. Evangeliet, som er et glædeligt budskab, som opbygger og giver mod, fordi evangeliets budskab først og sidst er et budskab, om at vi intet har at frygte.

Englen forkyndte det for hyrderne julenat: "Frygt ikke!" Og englen som mødte de kvinder, som kom til Jesu grav påskemorgen og fandt den tom, sagde det samme: "Frygt ikke! Kristus er opstanden!"

Kristendommens budskab er et stort: "Frygt ikke!" . Et budskab om, at Gud ikke glemmer den verden, han har skabt, og at han fortsat har vilje og kraft til at favne sin skabning. De kræfter, der adskiller, splitter og skiller os i livet, står Guds ord til stadighed op imod. Hos ham finder vi ro, mod og styrke.

Derfor skal vi trods al ondskab i verden, trods alle forfølgelser og al vold her, at det er glæden, som er udgangspunktet her i kirken. Og det er også ud af denne tillid, vi samles her i dag til gudstjeneste i forbøn for alle forfulgte kristne og alle forfulgte i verden.

III

Jesus formåede med sin henvendelse og bøn om lidt vand at bryde tavsheden mellem ham selv og den samaritanske kvinde ved brønden. Jesus brød skellet ned mellem ven og fjende blot ved at bede hende om at få slukket sin tørst med en kop rindende vand.

Det blev indledningen til en samtale mellem de to, som endte med, at hun også bad ham om vand. "Giv os det vand", bad hun ham. Det vand, som Jesus selv bringer os, og som han bærer på med sit liv. Det vand, som kan holde os i live, fordi det er ord og ånd til os i vores skrøbelige liv. Ja, vand som vækker troen og håbet og giver løfte om en kærlighed, som er blivende, i en forgængelig og volde-lige verden. Som den samaritanske kvinde beder vi: "Giv os det vand!"

Det ske i Jesu navn! Amen.

